

siger skal være fundamentet for og økonomien bag Det Kongelige Teater.

Jeg synes ærlig talt, de arme mennesker er ilde farne, hvis det skal være den slags politikere, der skal holde – dér er jeg enig med hr. Peter Duetoft – vores vigtigste kulturinstitutioner oppe.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg må sige, at jeg er imponeret, hvis operasangerne allerede kan være panikslagne over, hvad jeg lige har stået og sagt her på Folketingets talerstol, for så har de i hvert fald set DK4.

Men igen: Jeg forstår til fulde, hvorfor SF ikke har noget at gøre i forligskredsen, og jeg forstår til fulde, hvorfor vi ikke behøver at sidde ved samme bord, for fru Margrete Auken har en helt anden indstilling.

Jeg tror, fru Margrete Auken i nogle måneder har lyttet for meget til panikslagne operasanger, for det er jo stort set den eneste kilde, fru Margrete Auken har, men de har til gengæld også været aktive og effektive, og fru Margrete Auken har været en fabelagtig budbringer den ene gang efter den anden.

Og ligegyldigt hvad der sker på det teater, har fru Margrete Auken jo altid den rigtige løsning for de rigtige mennesker, men det er en kendsgerning, at fru Margrete Auken og CD tænker vidt forskelligt om det teater, men vi kan jo mødes om 10 eller 15 år, og så kan vi jo se, hvem af os der faktisk fik ret.

Men jeg vil nok sige, at fulgte man fru Margrete Aukens vej, så var det tristhedens vej, men den vej, som blev lagt op i forbindelse med Louisianakonferencen, var lidt visionær og lidt optimistisk, for man troede faktisk på det projekt, man var gået ind i.

Formanden:

Hr. Henrik Svane som ordfører.

Henrik Svane (RV):

Lad mig begynde med at ønske ministeren til lykke, for det har været en meget vanskelig opgave at finde frem til en løsning for Det Kongelige Teater, og det er en udfordring, som indtil flere ministre er snublet over, og derfor er det godt, at visionerne endelig er blevet til konkrete planer.

At vi her ved indgangen til det nye århundrede nu kan se, hvad der skal til at ske, er be-

tryggende, nemlig at forholdene for denne vigtige danske kulturinstitution er faldet på plads.

Det er desuden særlig glædeligt for mig som ordfører for Det Radikale Venstre at kunne konstatere, at der er nye tider på vej for Det Kongelige Teater, for i Det Radikale Venstre har vi altid prioriteret kulturen højt, og derfor har det været sørgeligt at skulle se på nedslidningen af nationalteatret gennem de seneste mange år, uden at det har været muligt at skabe bedre rammer, men det er heldigvis sket nu med den aftale, der er indgået mellem fire forligspartier.

Dermed er murstensdiskussionerne forhåbentlig færdige, således at scenen, om jeg så må sige, er sat til den egentlige opgave: at skabe kultur på et nationalt og internationalt meget højt niveau. Så nu skal debatten til at handle om indholdet og ikke om formen. Med den foreliggende aftale er der nemlig lagt op til inden for et overskueligt tidsperspektiv at sikre lige gode forhold for alle fire kunstarter.

I første omgang er det skuespillet, som prioriteres, men ingen af de øvrige kunstarter svigtes med aftalen. Danmark får med aftalen også et opera- og musikhus.

I Det Radikale Venstre opfatter vi ikke dette bofællesskab som en nedprioritering af operan, tværtimod. Det er derfor min overbevisning, at vi fra politisk hold med forliget har givet Det Kongelige Teater nogle gode og reelle muligheder for at fastholde, fremme og udvikle den nationale kultur og dermed også den danske kulturforståelse.

Men udviklende og udfordrende kultur sikres selvfølgelig ikke alene ved politiske forlig. Det kræver en dygtig og visionær ledelse og engagerede og tilfredse medarbejdere. Derfor pålægges de også et stort ansvar for, at rammerne udfyldes på en fornuftig måde, og derfor skal den overordnede ledelse såvel som de ansvarlige for de enkelte kunstarter turde satse på samarbejde og fremme af gensidig inspiration. Det er en svær opgave, men den kan og skal løses.

Såntidig er det nødvendigt med større frihed til hver enkelt kunstnar, større selvbestemmelse og mulighed for at disponere og prioritere kunstnerisk og økonomisk, og det gælder selvfølgelig både i lyst og i nød.

En sådan kompetenceforskydning vil alt andet lige styrke engagementet hos de respektive ledelser og dermed være med til at give borgerne et unikt nationalteater, hvor der eksperimenteres med de kunstneriske udtryksformer, og